

Vysokoškolské katolické hnutí Praha

**Výroční zpráva
2006/2007**

Vysokoškolské katolické hnutí Praha

je občanským sdružením studentů, kteří spolu chtějí spolupracovat na rozvíjení studentského života v Praze.

Sdružení se snaží vytvářet přirozená společenství studentů a věnuje se celé řadě aktivit, ať už jde o kulturní, vzdělávací a sociální projekty nebo o zcela neformální setkání.

VKH Praha sídlí v prostorách studentského kostela Nejsv. Salvátora a je úzce spojena s životem místní akademické farnosti.

Spolupracující instituce:

ŘK akademická farnost Praha

www.salvator.farnost.cz

Vysokoškolské katolické hnutí ČR, VKH Brno, VKH Ostrava, VKH Olomouc

www.vkhcr.org

Karmel Edith Steinové

www.cestanahoru.org

International Movement of Catholic Students

www.jeci-miec-europe.org

Česká křesťanská akademie

www.omadeg.cz/cka

Vydalo:

Vysokoškolské katolické hnutí Praha

Křížovnické náměstí 2

110 00 Praha 1

www.vkhcr.org/praha

e-mail: vkp.predseda@seznam.cz

Editoři: Petra Ležáková, Jiří Šedo

Foto: Jiří Šedo, Martin Staněk, a další...

Úvodní strana:

nahoře: Dobruška, září 2007; Jitřava 2005

dole: Jitřava 2005, Salvátorské soirée v KD Novodvorská 2007

uprostřed: Jitřava 2005

Obsah

Editorial	5
Petra Ležáková	5
<i>Rozhovor s předsedou VKH Pavlem Kočicou</i>	6
<i>Finanční zpráva VKH Praha za období 1. 9. 2006 – 31. 8. 2007</i>	8
Michal Tomáška	8
<i>Rada VKH Praha</i>	11
<i>Zpráva o knihovně za rok 2007</i>	12
Ondřej Štěch	12
<i>Činnost cechů v roce 06/07</i>	13
<i>Cech právnicko-ekonomický („PRAV-EK“)</i>	14
Eva Pleskotová, Petra Ležáková (cechmistři)	14
<i>Cech zemědělsko-matematicko-technický cech („Z-MA-TECH“)</i>	14
Pavel Kočica	14
<i>Cech umělecko-humanitní („UM-HUM“)</i>	15
Jitka Bendová (cechmistr)	15
<i>Cech přírodovědně-medicínský („PŘÍRODO-MED“)</i>	15
Veronika Hekelová (cechmistr)	15
<i>Cech-test 2006</i>	16
Veronika Hekelová	16
<i>Cechy cechům aneb Vzdělávací večer</i>	16
Monika Žáková	16
<i>Kurzy první pomoci</i>	17
Jiří Šedo	17
<i>Víkend pro prváky (3. - 5. 11. 2006)</i>	18
Jana Freibertová	18
<i>Pouť do Staré Boleslavi</i>	18
Pavel Kočica	18
<i>Výlet do Povltaví</i>	19
Ondřej Štěch	19
<i>Filmové vzdělávací večery</i>	20
Jozef Murín	20
<i>V prostoru slova aneb Literárně-hudební večery</i>	21
Tomáš Jajtner	21
<i>Po cestách reflektované víry aneb Teologický seminář</i>	22
Tomáš Jajtner	22
<i>Společenství u sestřiček Karmelitek</i>	22
Darja Blokešová	22
<i>Roráty</i>	23
Petra Ležáková	23
<i>Setkání s komunitou Sant' Egidio</i>	23
Petra Ležáková	23
<i>Jak nalézt cestu k postiženým lidem? (Představení komunity Archa)</i>	23
Monika Žáková	23

<i>Beseda o Fair Trade</i>	24
Monika Žáková	24
<i>Salvátorský sportovní klub Lazar Betánie aneb Jak jsme (ne)doby(i)li Hradec</i>	25
Jiří Šedo.....	25
<i>Druhé salvátorské soirée</i>	26
Pavel Kočica.....	26
<i>Sociální aktivity VKH</i>	27
Veronika Hekelová.....	27
<i>Devatero (nových) obrazů z Rus - Povídání o putování po Rusku</i>	28
Tomáš Jajtner	28

Editorial

Petra Ležáková

Milý čtenáři,

po roce jsme opět s Tebou. My, malá písmenka, která Ti chceme vyprávět příběh.

Příběh o jednom společenství, které je vděčné za to, že je spojuje Víra, Naděje a Láska. Příběh na cestě mnoha lidíček, kteří se zastavili v našem hlavním městě na chvíli, či natrvalo. Lidí, kteří tvoří a také těch, pro které je tvořeno.

Budeš číst příběh o radostném Putování, tichém Mlčení, rychlém Pohybu i náhlé Inspiraci.

Zavedeme Tě do kostela i k řekám, zůstaneme doma, i se podíváme do ciziny. Budeme se modlit a tančit, budeme účtovat i hrát a zpívat. Budeme navštěvovat, těšit druhé i těšit se.

Zavedeme Tě do společenství lidí, kteří ve svých aktivitách nachází Smysl, společenství, které spojuje díky Nejvyššímu.

Společenství plné setkání náhodných i cílených, společenství, které má mnoho podob a přece je stále Jedno.

Budeme Ti vyprávět příběh Vysokoškolského katolického hnutí Praha v akademickém roce 2006/2007.

Rozhovor s předsedou VKH Pavlem Kočicou

Pavle, na podzim jsi byl zvolen předsedou VKH. Když se ohlédneš za uplynulým rokem, jak bys ho charakterizoval?

Na uplynulý rok v čele VKH nemohu pohlížet jinak než s vděčností. Poznal jsem, jak obohacující je vzájemná spolupráce a společenství lidí, kteří jsou jednotní a snaží se dělat něco pro druhé. Ať už to bylo společenství lidí ve VKH samotném či spolupráce s farností.

Bez Akademické farnosti Praha by činnost VKH vůbec neměla smysl, farnost je pro nás velkou oporou a vytváří prostředí, v němž může VKH působit.

Přesto je důležité vnímat rozdíl mezi zaměřením akcí farnosti a VKH. Farnost musí svými akcemi oslovit všechny skupiny lidí, které k Salvátorovi chodí. To určitě není jednoduché, když si uvědomíme, jaké různé lidi můžeme u Salvátora potkat: vysokoškolské studenty magisterského a postgraduálního studia, vysokoškolské učitele, katechumeny a nově pokřtěné, konvertity i lidi vychovávané ke katolictví odmalička, lidi s jinými vyznáními nebo třeba lidi, kteří se žádnému oficiálnímu vyznání nehlásí, ale u Salvátora hledají svou duchovní cestu.

VKH se zaměřuje pouze na jednu skupinu z uvedených, a to na vysokoškolské studenty. Snaží se obohacovat jejich duchovní i světský život a nabízet jim široké spektrum akcí, z nichž si každý může vybrat to, k čemu osobně tíhne.

Přes toto rozdílné zaměření probíhá spolupráce VKH a farnosti nadmíru dobře a například ples byl skvělou ukázkou toho, jak dokážeme spolu s farností oslovit všechny „salvátorníky“. Hodně také očekávám od nových salvátorských kaplanů, Marka Orko Váchy a Pavla Petrašovského. Doufám, že se do činnosti VKH podle svého času zapojí a vnesou do ní nové možnosti.

Pokud bych tedy měl krátce shrnout ten uplynulý rok z pohledu VKH: pokračovali jsme v našich činnostech podle výše uvedeného zaměření a podle ohlasů na jednotlivých akcích si dovoluji tvrdit, že jsme měli úspěch. Samozřejmě ale nešlo jen o nějaké udržování stávajícího stavu. I když lidské zdroje byly limitované, přesto jsme se snažili rozšiřovat spektrum akcí i vnášet nový vítr do těch stávajících, abychom byli vždy připraveni oslovit a zaujmout účastníky našich programů.

Jaké sis kladl cíle a priority? Do jaké míry se je podařilo naplnit?

Mou hlavní a už na začátku definovanou prioritou bylo přivést do vedení VKH více nových nadšených lidí, protože mnohé klíčové postavy z minulých let se již činnosti ve VKH nemůžou plně věnovat. Chápal jsem to jako hodně důležité, protože podobné instituce jako VKH mohou existovat pouze jako společenství dobrých přátel, kteří za sdružení cítí zodpovědnost, dokáží přinést oběť a v pravou chvíli se semknout a táhnout za jeden provaz, i když jsou každý trochu jiný a k činnosti sdružení přispívá každý svým nezaměnitelným dílem.

Toto je podle mne i jedno z hlavních poslání VKH: nejen připravovat akce, při nichž se obohacují jejich účastníci, ale i skrze samotnou přípravu akcí vychovávat zodpovědné a obětavé mladé lidi. Často se mi minulý rok zdálo, že se tento cíl nepodaří splnit. Ale s odstupem času vidím, že to vyšlo. Na začátku tohoto akademického roku se do činnosti VKH zapojilo mnoho nových lidí a o jeho budoucnost nemám obavu.

Z čeho máš zvlášť dobrý pocit, co se podle Tebe nejvíce podařilo?

Nejlepší pocit jsem měl vždy z toho, když se nějaká naše akce podařila, přišlo na ni hodně lidí a dokázali jsme je zaujmout. A takových pocitů jsem měl za ten uplynulý rok hodně. Nejvíce musím vyzdvihnout ples, jehož příprava a organizace nás stála hodně času, nervů a úsilí. Ale výsledek byl fantastický a lidé byli velmi spokojeni. Co víc si jako organizátoři můžeme přát?

Kdybys měl něco vzkázat nové předsedkyni VKH, co by to bylo?

O to, kdo se předsednictví ujme po mně, jsem měl dost velký strach. Dlouho to totiž vypadalo, že se nikdo vhodný a ochotný nenajde. O to víc mne pak potěšilo, že se předsednictví ujala Petra Ležáková, která už má s působením ve VKH velké zkušenosti a můžeme si být jisti, že naše sdružení je v dobrých rukou. Co bych jí chtěl vzkázat? Ať si je vědoma důležitosti, odpovědnosti, ale i prestiže svého postavení. Ať dokáže ve svých spolupracovnících udržovat činného a soudržného ducha. Ať se nebojí vnášet do naší činnosti své invence a dokáže si prosadit své názory, ať už uvnitř VKH či v komunikaci s farností. A hlavně ať ve svém úsilí nepolevuje: ona je totiž tou hlavní osobou, která určuje směřování VKH a která také musí pamatovat na organizaci a administrativu kolem všech našich akcí. Je to sice obtížný, ale o to krásnější úkol.

Na závěr bych si dovolil trochu osobnější otázku. Kdybychom se vrátili o rok nazpět a ty bys měl možnost volby - kandidoval bys na předsedu znovu? Máš pocit, že Ti předsednictví něco dalo nebo vzalo?

Ten „předsednický“ rok byl hodně náročný, nyní bych chtěl své působení ve VKH trochu omezit. Skloubit práci na plný úvazek a předsednictví VKH není úplně jednoduché. Chtěl bych mít víc času pro sebe a své osobní aktivity.

Rozhodně budu dál působit v Radě VKH a zajišťovat technické zázemí našich akcí. Také rád vypomůžu jakoukoli konzultací.

Ale před tím rokem bych do toho určitě šel znova. Předsednictví VKH je úžasnou možností pro realizaci vlastních nápadů, ideálů a myšlenek a také možností pro navázání nových a utužení stávajících kontaktů. Díky Bohu za to.

Ptal se Jiří Šedo

Finanční zpráva VKH Praha za období 1. 9. 2006 – 31. 8. 2007**Michal Tomáška****Výdaje**

Kancelářské potřeby a spotřební materiál	5 932,50
Drobný majetek	0,00
Odborná literatura	0,00
Občerstvení	404,00
Opravy a údržba	0,00
Nájemné	31 493,00
Telefony mobilní	0,00
Výroba sborníků, brožur	0,00
Ubytování	0,00
Stravné	0,00
Cestovné	0,00
Tvorba a správa webových stránek	0,00
Ostatní služby	19 928,00
Mzdové náklady – dohody o provedení práce	16 190,00
Honoráře	0,00
Ostatní daně a poplatky	0,00
Bankovní poplatky	236,79
Celkové výdaje	73 856,29

Příjmy

Grant – Magistrát, Praha 1	15 000,00
Ples:	
Dary	5 000,00
Tombola	6 960,00
Vybrané vstupné	22 420,00
Bankovní úroky	51,98
Celkové příjmy	49 431,98

**Hospodářský
výsledek****-24 424,31**

Finance po úpravě časové souvztažnosti

Kancelářské potřeby	5 932,50
Drobný majetek	0,00
Odborná literatura	0,00
Občerstvení	404,00
	0,00
Opravy a údržba	0,00
	0,00
Nájemné	27 493,00
Telefony mobilní	0,00
Výroba sborníků, brožur	0,00
Ubytování	0,00
Stravné	0,00
Cestovné	0,00
Tvorba a správa webových stránek	0,00
Ostatní služby	1 238,00
Mzdové náklady- dohody o provedení práce	16 190,00
Honoráře	0,00
Ostat. daně a poplatky	0,00
Bankovní poplatky	236,79
Celkové výdaje	51 494,29

Magistrát, Praha 1	15 000,00
Dary	5 000,00
Tombola	6 960,00
Vybrané vstupné	22 420,00
Bankovní úroky	51,98
Celkové příjmy	49 431,98

**Hospodářský
výsledek**

- 2063

Komentář k finanční zprávě

Michal Tomáška

Nedílnou součástí naší výroční zprávy za uplynulé období je i zpráva finanční. I když našim účetním obdobím je kalendářní rok, finanční zpráva je již tradičně sestavována za rok akademický, tj. za období od 1. 9. 2006 do 31. 8. 2007, aby tak lépe odpovídala charakteru a struktuře výroční zprávy. Děláme tak z důvodu příkládání žádostem v grantových soutěžích.

Sdružení vede účetní evidenci, lidově řečeno jednoduché účetnictví, která svým rozsahem zcela vyhovuje našim potřebám. Očekávaný nucený přechod na účtování v podvojném účetnictví byl již po několikáté zákonem odložen, což jsme jenom přivítali. Sdružení sice podniklo kroky k přechodu na účtování v podvojném účetnictví, jejich zastavením nevznikla žádná škoda.

Teď k samotnému (zkrácenému) výkazu zisků a ztrát. Jak lze vyčíst z tabulky, sdružení za uplynulý akademický rok vykázalo výraznou ztrátu. Takto vykázaná ztráta je pouze účetní, jednoduché účetnictví operuje s pohyby peněz v daném účetním období, nerozlišuje však jejich časovou souvztažnost.

Očistíme-li výsledovku o částky, které se vztahují k předešlým obdobím (náklady minulých období - jde zejména o nájemné za minulý kalendářní rok, dále o úhrady za kurzy, které proběhly již dříve), pak se ztráta poníží dokonce o řád. Tato ztráta není zcela příjemná, i když už není tak hrozná. Tato ztráta byla zafinancována výnosy z předchozích období.

Příjmovou stránku rozpočtu sdružení jsou granty z veřejných zdrojů, na kterých je sdružení finančně i existenčně závislé. V uplynulém roce se nám podařilo získat pouze grant od Magistrátu hlavního města Prahy na úhradu nájemného za prostory pro činnost, které si pronajímáme a společně využíváme s Akademickou farností u Nejsvětějšího Salvátora. Dalším významným příjmem sdružení byl dar od firmy Ernst&Young. Tento dar byl pro nás výraznou finanční injekcí. I přes vynaložení úsilí mnoha lidí, se nám nepodařilo získat více významnějších finančních darů ze soukromého sektoru, ani uspět v dalších grantových řízeních.

Sdružení VKH Praha společně s Akademickou farností u Nejsv. Salvátora pořádalo již druhé Salvátorské soirée. Tato akce se k potěšení účastníků vydařila, avšak nepodařilo se naplnit vizi finančního oddělení, aby byla zisková (což v prostředí hlavního města není jednoduché), nicméně rozpočet akce zůstal alespoň vyrovnaný. S touto akcí je spojená převážná část nákladů, které sdružení má. Jedná se o pronájem sálu a honoráře kapelám.

Další položkou je již vzpomínané nájemné akademické farnosti. Další skupinou jsou náklady na kancelářské potřeby, které zahrnují takřka všechny výdaje při organizování jednotlivých akcí pořádaných sdružením.

Závěrem ještě patří obrovský dík za pomoc a spolupráci všem institucím a lidem, kteří je reprezentují, jak z akademické farnosti Nejsv. Salvátora, tak sester Karmelitek a hlavně všem členům i sympatizantům, kteří pracují bez nároku na honorář a právě oni vytváří toho výjimečného ducha VKH. Jmenovitě bych chtěl vyzdvihnout práci a poděkovat za ní Janě Langerové, a pak hlavně předsedovi Pavlu Kočicovi.

Rada VKH Praha

Valná hromada VKH Praha proběhla dne 12.10.2006 a na ní byli zvoleni následující zástupci VKH:

Předseda: Pavel Kočica

Místopředseda pro finance: Michal Tomáška

Místopředsedkyně pro program: Monika Žáková

Místopředsedkyně pro cechy: Veronika Hekelová

Kontrolní komise: Ondřej Gotfrýd, Zdeněk Gazur, Jana Langerová, Jiří Šedo

člen

Jiří Šedo

Tomáš Jajtner

Michal Tomáška

Pavel Kočica

Monika Žáková

Darja Blokešová

Veronika Hekelová

Jitka Bendová

Petra Ležáková

Zdeněk Gazur

aktivity

sportovní aktivity

literárně-hudební večery, teologický seminář

finance, granty

práce všeho druhu

středeční programy

společenství u sestřiček Karmelitek

vedení cechů, medicínsko-přírodovědný cech

umělecko-humanitní cech

sociální aktivity

výlety

Zpráva o knihovně za rok 2007

Ondřej Štěch

Ke službám, které nabízí VKH studentům a návštěvníkům kostela Nejsvětějšího Salvátora, patří také Knihovna VKH. Čtenářem se může stát každý zájemce bezplatně, jedinou podmínkou je poskytnutí kontaktních údajů a souhlas s Knihovním řádem. Čtenáři v knihovně mohou nalézt přes 2000 svazků literatury zejména duchovní či se jinak věnující křesťanství i jiným náboženstvím (religionistika, literatura o křesťanství, judaismu a dalších náboženstvích a náboženských směrech, teologie, spiritualita, literatura o řeholních řádech, literatura z oblasti dějin církve, filosofie, psychologie), ale také beletristické, poezie, historie, jazyky a věda. Kromě knih VKH jsou v knihovně také v dispozici knihy Salvátorské knihovny (zatím cca 300 sv.)

Pro vyhledávání funguje klasický katalog, který je k dispozici u knihovny a elektronický katalog dostupný z www stránek VKH Praha. Výpůjční doba je 1 měsíc, výpůjčky lze rezervovat a prodlužovat osobně i elektronicky. Za vrácení výpůjčky po uplynutí výpůjční doby se účtuje 5 Kč za každý započatý týden. Další informace ohledně pravidel půjčování jsou formulovány v Knihovním řádu (vyvěšen u knihovny, též na webu, + distribuce každému novému čtenáři).

Knihovníci:

Kristina Javorská
Jana Langerová
Magda Staňková
Ondřej Štěch

Činnost cechů v roce 06/07

Cech právnícko-ekonomický („PRAV-EK“)

Eva Pleskotová, Petra Ležáková (cechmistři)

Právnícko-ekonomický cech (PRAVEK) sdružuje nejen právníky a ekonomy, ale také sympatizanty cechu z různých studijních oborů. Návštěvy divadel, kin, koncertů a výstav patří k oblíbeným cechovním aktivitám. Rozpohybovat se s námi můžete například na plesech či zimním běžkování v Jizerských horách. Samozřejmostí je také účast na mších a soutěžích či přednáškových večerech v salvátorské sakristii, jejíž teplo často střídá příjemná povídací atmosféra malebných pražských hospůdek.

Naše společenství nabízí radost ze společně strávených chvil - tak nebuďte sami a přidejte se k nám :)

Cech zemědělsko-matematicko-technický cech („Z-MA-TECH“)

Pavel Kočica

V uplynulém akademickém roce pokračoval náš cech v zaběhnutých aktivitách pod vedením cechmistrů Martina Holíka a Blanky Ledvinkové. Jednou za měsíc jsme měli na starost přípravu úterní mše sv. Těchto příležitostí jsme využívali nejen pro setkání těsně přede mší, ale i pro přípravné čajové dýchánky v krásném prostředí Květinové čajovny v Myslíkově ulici, kde jsme připravovali přímluvy pro mši i domlouvali společné akce. Jednou za čtyři měsíce na náš cech vyšla i příprava kafe po mši v sakristii.

Zúčastnili jsme se samozřejmě i akcí VKH zaměřených na cechy, ať již se jednalo o Cech-test, vzdělávání cechů či výlety.

Pořádali jsme i různé akce v rámci cechu – navštívili jsme například v Národním divadle hru Fráni Šrámka Zvony.

Na začátku tohoto akademického roku se do cechmistrování s vervou sobě vlastní pustila Lenka Mayerová. Přejme jí, ať se jí daří pokračovat v tradici Zmatechu a Martinovi i Blance velmi děkujeme za vedení cechu a přežeme hodně úspěchů v osobním životě.

Cech umělecko-humanitní („UM-HUM“)

Jitka Bendová (cechmistr)

Umělecko-humanitní cech zahrnuje studenty všech pedagogických, filosofických, sociálních, teologických a uměleckých oborů.

Členové našeho cechu se účastnili mnoha akcí, které pořádalo VKH Praha nebo akademická farnost Nejsvětějšího Salvátora. Svůj cech jsme reprezentovali na tradičním utkání všech cechů – Cech-testu.

Mnoho příjemných chvil jsme spolu zažili např. na výletě v Povltaví, který pořádalo VKH nebo na II. Salvátorském soirée, kterému jsme se podíleli na výzdobě sálu a také na kulturní vložce večera.

Jako každý rok jsme v postní době i pro ostatní členy VKH Praha a akademické farnosti Praha uspořádali ranní křížovou cestu na Petřín, tentokrát s poetickými verši Jiřího Suchého.

Pravidelně jsme se scházeli každý měsíc na naší studentské mši svaté u Nejsvětějšího Salvátora na Křížovnickém náměstí, kde jsme se podíleli na liturgii a často jsme společně pak strávili příjemný večer v nějaké kavárně či restauraci.

(Od tohoto akademického roku převzal vedení UM-HUMu František Žák – poznámka ed.)

Cech přírodovědně-medicínský („PŘÍRODO-MED“)

Veronika Hekelová (cechmistr)

Cech přírodovědně-medicínský sdružuje studenty přírodovědných, medicínských a jim příbuzných oborů. V současné době čítá asi devadesát více či méně aktivních členů.

Stejně jako ostatní cechy se podílíme na přípravě úterní studentské mše a účastníme se společných akcí. Jednou za čtyři měsíce máme na starosti přípravu nedělního kafe po mši.

Pokud studijní povinnosti dovolují, scházíme se po úterní mši připravované naším cechem v některém z občerstvovacích zařízení v okolí. Oblíbenými se také staly „bowlingové večery“, při kterých jde hlavně a především o setkání s kamarády a méně o hru samotnou.

V ložském školním roce jsme také připravili pro zájemce kurs první pomoci, který se setkal s velkým ohlasem.

(Od tohoto akademického roku převzala vedení cechu přírodovědně-medicínského Martina Sochorová – poznámka ed.)

Cech-test 2006

Veronika Hekelová

Ve středu 11. října se uskutečnilo již tradiční klání CECH-TEST. Při této akci měří své síly čtyři cechy v tradičních i netradičních disciplínách. I přesto, že se letos sešli členové pouze tří cechů, byl boj velmi zajímavý. Titul „Cech roku“ se pokoušeli obhájit zástupci ZMATECHu (cechu zemědělsko-matematicko-technického).

Pro soutěžící byla připravena čtyři stanoviště. Na jednom z nich mohli vyzkoušet svou šikovnost a trpělivost – skládali zápalky zpět do krabičky méně šikovnou rukou nebo z nich stavěli věž. Na jiném stanovišti se snažili zasáhnout cíl se zavázanýma očima. Jinde se zkušelo, zda se vydrží nesmát, i když je k tomu více než vhodná příležitost. Na posledním stanovišti si mohli vyzkoušet pád důvěry a také to, jak si zapamatovali jména svých spolubojovníků. Vše bylo řádně změřeno a obodováno.

Na závěr se testovala znalost pohádky Lotrando a Zubejda. A nutno podotknout, že znalosti některých byly ohromující. Ti nejlepší dokázali dokonce citovat celé pasáže.

A jak to dopadlo? Po sečtení výsledků ze všech hodnocených disciplín porota vyhlásila „Cechem roku 2006“ cech Přírodovědně-medicínský. Členové obdrželi certifikát a sladkou odměnu, se kterou se samozřejmě rozdělili i se soutěžícími z ostatních cechů. ☺

Cechy cechům aneb Vzdělávací večer

Monika Žáková

Ve středu 13.12. 2006 se konal již tradiční večer Cechy cechům, na který si členové salvátorských cechů připravují zajímavá témata ze svého oboru, která se pak snaží přiblížit ostatním. Na tento večer si zástupce právnicko-ekonomického cechu připravil zajímavé povídání o svých zkušenostech ze studijního pobytu a cestování po Jižní Americe. Během promítání krásných fotek jsme poslouchali vyprávění o zážitcích na cestách, zkušenostech s místními lidmi i o politickém systému a hospodářské situaci Argentiny, Bolívie a Peru.

V druhé části večera se nám členové zemědělsko-matematicko-technického cechu pokusili přiblížit problematiku termojaderné fúze. Měli připravenou poutavou prezentaci, která vysvětlovala principy fúze tak, aby byly srozumitelné i pro posluchače z úplně jiných oborů. Velmi zajímavá byla i ta část prezentace, která představovala současné a plánované projekty, které se výzkumem termojaderné fúze zabývají.

Kurzy první pomoci

Jiří Šedo

Na začátku bylo bombardování. Ano, bombardování!

Medicínsko-přírodovědný cech byl již několik semestrů bombardován dotazy, zda neuspořádá nějaký kurz první pomoci a pokud ano, tak kdy bude. Navíc jsme byli zaplaveni - vlnou zájmu o první pomoc. Tomuto všemu nakonec podlehl skupina otrlých mediků, brodících se dennodenně po kotníky v krvi srážející se na podlahách nejhorších pražských špitálů (cechmistyně Verča, Anička, Lenka a já) a odborný garant Zdeněk, který je vystudovaným záchranářem, má rád rychlá kola a za volantem středočeských sanitek byste ho považovali spíše za

pohřebáka 😊

Šli jsme do všeho se základní myšlenkou: "Prakticky všichni jsme již absolvovali i několik kurzů první pomoci a přesto si nedokážeme představit, co bychom dělali, kdyby šlo skutečně o život." A k tomu, abychom si to alespoň trochu dokázali představit, jsme zvolili jinou strategii než bývá obvyklé. Žádná přednáška, žádné náhodné dotazy. Připravili jsme dva večery (dubnový a květnový). První večer jsme si řekli, co je potřeba, když se dostaneme na ulici k člověku v bezvědomí, a vše jsme si potom vyzkoušeli na naší vlnadné Andulce, či spíše Andulákovi. Pravda, bylo mnoho dotazů, a tak na nácvik nezbylo dostatek času, aby se mohlo všech 30 zájemců dostatečně vystřídat. Skutečně realistické situace jsme taktéž vynechali - v kryptách u Salvátora je mrtvol až až....

Druhý večer jsme začali, jak už jsme zvyklí ze školních lavic - testem! Test nebyl na známky, nýbrž jsme po jeho vyplnění společně hledali správné odpovědi na otázky - zdrželi jsme se u těch, kde bylo nejvíce chybných odpovědí, abychom mohli odhalit nejvíce bolestivá místa v našich vědomostech a vypustit vědomosti nadbytečné - pro ty totiž není v krizových situacích žádné místo.

Ano, musím přiznat, že jsme si mnuli ruce, jak jsme se s tím bombardováním elegantně vypořádali. Po několika dnech přišlo vystřízlivění - mojí emailovou schránku začaly plnit dotazy, kdy budeme kurzy opakovat. Z takového zájmu ale máme radost - jsme rádi, když se lidé učí, jak pomoci, a ne pouze doufají, že nikdy nebudou muset....

INTER ↔ AKTIVNÍ

KURZ PRVNÍ POMOCI

Rada z nás již absolvovala třeba i několik kurzů první pomoci a přesto si nedokážeme představit, co bychom dělali, kdyby šlo skutečně o život.
Právě kvůli tomu si přichystal salvátorský Přírodovědně-medicínský cech zcela originální kurz první pomoci, při kterém si každý bude moci nacvičit život zachraňující úkony a celkově zvládat kritické situace.
K osvojení základních návyků a postupů bude využito originálních technik simulací spolu s interaktivními semináři.

I. část: středa 11. dubna v 19:00
II. část: středa 2. května v 19:00

Koná se v sakristii kostela Nejsv. Salvátora (naproti Karlovu mostu, vchod z nádvoří Klementína).
Otevřeno všem zájemcům, není potřeba se přihlašovat.
Pořádá Vysokoskotské katolické hnutí Praha
www.vkh.cz/praha
Info: jrkasedo@seznam.cz

Víkend pro prváky (3. - 5. 11. 2006)

Jana Freibertová

Každoroční akce "víkend pro prváky" se letos neslo ve znamení cesty na Měsíc. Z šesti přihlášených účastníků nakonec dorazili dva. Ti se nejdříve přeplavili přes oceán (nočný les Lužických vrchů) do výcvikového centra, kde si společně s organizátory vyzkoušeli různé dovednosti, které by měl správný kosmonaut zvládnout - komunikaci ve ztížených podmínkách, stavbu rakety (ať už fyzicky z lidí, nebo na papíře z vlastních předností, nedostatků a cílů) a jiné. Po noci na středisku si ještě všichni vytvořili své pohonné jednotky (vlastnoruční gelové svíčky) a vystartovali na očekávaný let. Po cestě pomáhali zraněným ufonům, ale taky zneškodňovali ty nepřátelské. Cestovali tmavými částmi vesmíru jen za pomoci hmatu, až nakonec přistáli na Měsíci, kde je už čekalo pestrobarevné přivítání. V neděli ještě sehráli divadlo, kde se všichni revanšovali organizátorům za způsobené příkoří a rozešli se zpět do svých vlastních životů na planetě Zemi, obohaceni o několik kosmických zážitků a uvolněný víkend.

Pout' do Staré Boleslavi

Pavel Kočica

Ono se původně mělo jít někam úplně jinam. Plánovali jsme pout' po obnovené poutní cestě vedoucí z Malovanky přes Břevnov, Bílou Horu, Řepy a Hostivice do Hájku u Prahy. Bohužel, když jsme tuto cestu byli projít, zjistili jsme, že vede prakticky pořád po rušné hlavní silnici, což ji činí pro větší skupinu poutníků nepoužitelnou.

Neklesli jsme ale na mysl, naopak jsme ji pozdvihli k dějinám českým a za náhradní cíl pouti jsme vybrali Starou Boleslav, místo to umučení patrona našeho národního.

Pout' se konala tradičně na svátek studentstva 17. listopadu. Zúčastnili se jí i salvátorští italští kaplani, otcové Andrea a Stefano. Vlakem jsme dojeli do Lysé nad Labem, odkud jsme se pak vydali brouzdat se záplavami spadaneho listí do podzímek krásně zbarvených polabských lesů. Cestou jsme udělali několik duchovních zastavení, jak se na pout' patří, a také jedno zastavení veskrze tělesné – výborný oběd v hospůdce v malebné chatové osadě Grado na břehu Labe.

Vydatně posilnění jsme pak přes Káraný a Nový Vestec přibyli do cíle naší pouti. Zde jsme v bazilice sv. Václava slavili mši, kterou celebrowali italští otcové. Díky jejich známosti s místním správcem kostela jsme pak byli vpuštěni i do krypty, kde jsme mohli v tichu meditovat u původního hrobu našeho národního světce.

Poté se již připozdilo a den se nachýlil. Vrátili jsme se tedy autobusem do Prahy, obohaceni o zážitky z pouti, kterou sice nezdobila velká účast, ale měla přátelskou a zvláště intimně podzimní atmosféru.

Výlet do Povltaví

Ondřej Štěch

Na státní svátek 8. května je tradicí VKH pořádat výlet na různá pozoruhodná místa v okolí Prahy, a nejinak tomu bylo i v tomto roce. V uplynulých letech byl naším cílem například Říp, a letošní putování by se dalo s trochou nadsázky označit za cestu po stopách českého trampingu, jak se ukázalo v průběhu dne.

Asi patnáctihlavá turistická skupina se sešla ráno na pražském Hlavním nádražím, odkud pokračovala vlakem přezdívaným Posázavský pacifik do Pikovic, kde začal vlastní pěší výlet. Cesta vedla krajinou Neveklovska přes kopec rovnou do Štěchovic, kde na nás čekal již druhý dopravní prostředek toho dne, a to loď. Tou jsme se měli dopravit do Třebenic pod Slapskou přehradou, což se také povedlo. Během plavby jsme také projeli ojedinělou zdymadlovou komorou, překonávající rozdíl hladin 20 metrů. Tato první část výletu, během níž převládaly technické prostředky dopravy nad chůzí, byla zakončena pod hrází Slapské přehrady, kterou si šli někteří nadšenci prohlédnout i zblízka.

Je nutno poznamenat, že počasí lavírovalo od veselé jarní tvářnosti až k pošmournosti. V Třebenicích jako by se rozhodlo, že již bylo dost čerstvého vzduchu a je na čase zapadnout do hospody, a spustilo průtrž mračen. Plánované obsazení místní restaurace se takto odehrálo v poněkud svižnějším tempu.

Naštěstí však čím prudší déšť, tím rychleji končívá, a díky tomu jsme nemuseli prodlévat zbytečně dlouho a mohli zvesela vyrazit na další cestu. Ta nyní vedla podél Vltavy, právě místy, na která vyráželi před sto lety první nadšenci z města toulat se tehdy relativně divokou přírodou v údolí řeky. Za uplynulá léta tato činnost poněkud zmasověla, a projevila se osázením mnoha alespoň trochu přijatelných svahů kolem řeky chatičkami, chýšemi a sruby určenými víkendové rekreaci. Zakladatelské doby „divokých skautů“ připomíná soustava informačních cedulí zpravujících o dějinách a myšlenkovém založení tohoto hnutí.

Samotná cesta nepozbyla zcela svého kouzla, ačkoli už nevede nad divokými Svatojánskými proudy: jde těsně podél vody, potom vysoko nad hladinu po lávkách nebo vylomenými cestičkami ve skále, a zase klesá, občas vede přes potok vlévající se do přehrady a takto stále dál, a dlouho není vidět žádná vesnice ani město, jenom občas některá z osad. Ovšem dlouho neznamená nikdy, a po nějakém čase se před námi opět objevily Štěchovice, tentokrát z druhé strany než dopoledne.

Zde jsme podnikli pokus o prohlídku místního architektonicky ojedinělého kostela. Ten je zasvěcen patronu loďařů, vorařů a všech, kdo měli co do činění s prací na Svatojánských proudech – sv. Janu Nepomuckému. Zároveň je mistrovským dílem architekta Kamila Hilberta, který v něm spojil více uměleckých směrů své doby do harmonického celku secesní stavby. Ovšem tento pokus narazil na nepochopení místní duchovní správy, a proto jsme byli nuceni spokojit se pouze se skupinovou fotografií na schodech k portálu.

Tím se již náš výlet nachýlil k závěru a návratu do Prahy. Ten byl umožněn díky dalšímu zázraku moderní doby, autobusu. V Praze na Smíchově se výletníci rozešli po svých cestách, většinou převážně s touhou rychle se uchýlit někam do tepla s hrnkem čaje. Ovšem zůstal v nás dobrý pocit z pěkného výletu a jistota, že pokud bude i v příštím roce opět osmého května, opět se spolu někam vypravíme.

Filmové vzdělávací večery

Jozef Murín

Smyslem filmových vzdělávacích večerů VKH v kostele Nejsv. Salvátora je skrze významná díla světové kinematografie prohloubit vnímání filmu jakožto jedinečného uměleckého vyjadřovacího prostředku a také ukázat, jak se ve filmu reflektují lidské touhy a hodnoty. Pro akademický rok 2006/2007 byla vybrána filmová díla podle klíče sedmi hlavních křesťanských ctností.

Šlo převážně o filmy starší, méně známe, těžko dostupné a na první pohled „nenáboženské“. Každý z nich nám sloužil jako ukázka více či méně zdařilé adaptace jedné z tradičních křesťanských ctností v životě hlavních postav.

Sedm křesťanských ctností se dělí do dvou skupin. Na kardinální ctnosti se odvolává např. Kniha moudrosti: „Ona vyučuje mírnosti a prozíravosti, spravedlnosti a statečnosti, nad které v lidském životě není nic prospěšnějšího“ (Mdr 8,7b). O teologických ctnostech mluví Pavel z Tarsu v Epištole Korintským: „A tak zůstává víra, naděje, láska - ale největší z té trojice je láska.“ (1 Kor 13, 13).

Na příští akademický rok je připravený cyklus o blahoslavenstvích.

Přehled filmů ve filmovém klubu v akademickém roce 2006/7:

Říjen 2006

„Víra“ – Prolomit vlny (Lars von Trier, 1996)

Listopad 2006

„Naděje“ – Prolomené ticho (Wolfgang Panzer, 1995)

Prosinec 2006

„Láska“ – Vera Drake (Mike Leigh, 2004)

Leden 2007

„Odvaha“ – Full Metal Jacket (Stanley Kubrick, 1987)

Únor 2007

„Spravedlnost“ – Jak zabít ptáčka (Robert Mulligan, 1962)

Březen 2007

„Mírnost“ – Babetina hostina (Gabriel Axel, 1987)

Duben 2007

„Prozíravost“ – Match Point (Woody Allen, 2005)

Květen 2007

„Osmá ctnost“ – Million Dollar Hotel (Wim Wenders, 2000)

V prostoru slova aneb Literárně-hudební večery

Tomáš Jajtner

Literárně-hudební večery u Salvátora mají už dlouhou tradici. V minulém roce nás poctila svou návštěvou dokonce i Česká televize, když natáčela dokument o České křesťanské akademii. Byla to ovšem právě ona výjimka, která potvrzuje pravidlo: literárně-hudební večery nejsou primárně zamýšleny jako představení pro diváky. Mají být prostorem pro setkání se slovem, které tvoří a mění svět. V tom by chtěly také být večery tvůrčími: večery, kdy se slovo poslouchá v onom obyčejném přímém vztahu mezi čtenářem a naslouchajícím. Slovo není přece jen nositel nějaké abstraktní informace: má svoji tělesnost, svůj zvuk i svoje ticho. A to vše člověk může zažít jen při přímém slyšení.

Zda se nám to podařilo či nikoli, samozřejmě musí posoudit ti, kteří večery navštěvovali. Bylo jich někdy víc někdy míň, průměrně okolo osmi. Byl ale i večer „dva na dva“ (byl to ten závěrečný, autorský) a byl i hojně navštívený večer poezie Bohuslava Reynka. S literárně hudebními pořady alternovaly koncerty, v prosinci a v dubnu se uskutečnily tradiční koncerty Salvátorské scholy.

Můj velký dík patří mému kolegovi Michalu Reiserovi, který se mnou věrně dál tyto pořady připravuje a zajišťuje hudební doprovod. Dík patří ale také všem, kteří nás podporují slovem i účastí. Literárně-hudební večery pokračují dál i v tomto roce a hledají bojovníky pro léta následující. Věřím, že se navzdory všemu najdou.

středa 22.11. 19:00	Francis Jammes: <i>Román zajícův</i>
středa 20.12. 19:30	<i>Adventní benefiční koncert Salvátorského scholy</i>
středa 15.2. 19:00	<i>Větrné noci aneb truhla pohádek</i>
středa 21.3. 19:00	<i>Rubáš světla</i> (Postní meditace s poezií Bohuslava Reynka)
středa 18.4. 19:00	<i>Velikonoční benefiční koncert Salvátorské scholy</i>
středa 16.5. 19.00	<i>"Víření... (prachu)"</i> - večer salvátorských autorů

Po cestách reflektované víry aneb Teologický seminář

Tomáš Jajtner

Teologický seminář se v minulém akademickém roce konal pravidelně ob týden v pondělí u sester karmelitek v Jinonicích. Zpočátku ještě několik seminářů vedl P. Jan Regner, poté vedení zbylo na mě samotném. Četli jsme, vykládali a přemýšleli nad textem katechismu pro dospělé vydaného Německou biskupskou konferencí, který v českém překladu nese název „Vyznání víry církve.“ Počet účastníků kolísal od 3 do 10, ale atmosféra byla soustředěná a v pravém slova smyslu „inspirovaná.“ Zabývali jsme se christologií, pneumatologií a eklesiologií. Na téma církve a jejího teologického obsahu jsme pak navázali i při zahájení semináře letošního.

Seminář se během roku postupně proměňoval z přednášky v otevřenou diskuzi, v prostor setkání s pravdami víry. V minulém roce jsme také začali s pravidelnými referáty, které měly posloužit jako exkurze do současného teologického myšlení o konkrétních otázkách. Seminář se tak stával prostředím setkání i sdílení: učili jsme se hovořit o víře teologicky, ale nikoli odtažitě. Hledali jsme (a věřím stále hledáme) výraz a jazyk, jakým tlumočit naši zkušenost víry tváří v tvář klasickým výpovědím teologickým. Tak se z našeho semináře může stát to, o co jsme společně usilovali od začátku: aby byl novou „inspirací“, „vdechem“ Ducha.

Naše víra je rozhovor. A na něj není nikdy pozdě, ani nikdy moc brzo. Promění-li se nakonec v život, může být nazván křesťanstvím. Ale to je už docela jiný příběh.

Společenství u sestřiček Karmelitek

Darja Blokešová

Dotyk druhé osoby skrze slova, skrze modlitbu, skrze sdílení. Dotyk Boha skrze dotyk druhé osoby.

Pokud mam napsat pár slov o společenství, nemohu se vyhnout osobnímu dojmu a psát objektivně, lze to vůbec? Člověk se po dobu setkání stává součástí těch druhých, proto, věřím, že nejen pro mne je to silně obohacující. A napadá mě, že měla-li bych podat ucelený obraz o našem společenství, měl by zde svůj dojem napsat každý, kdo se našeho společenství účastní. A mohu-li malinko popsat dojmy své, tak bych to vyjádřila slovy - porozumění, hledání

cesty, útěcha, naděje, důvěra a Boží přítomnost.

Scházeli a scházíme se každých 14 dnů v pondělí a zázemí, takřka domácí, nám poskytují sestřičky Karmelitky. Proto bych jim jménem všech „spolčenců“ chtěla poděkovat za to, že nás vždy s vřelým úsměvem na tváři zvou k sobě domů.

A tak jako jsou dveře bez zámku vždy otevřeny, tak je společenství otevřené komukoliv, kdo vstoupí.

Roráty

Petra Ležáková

Adventní ranní páteční rána již tradičně čekají na poutníky, kteří překonají touhu pořádně se vyspat a vstanou v „nekřesťanskou“ hodinou, aby tak zažili něco vskutku křesťanského – roráty. Cesta ztichlou zimní krajinou ani nedýchá, je lemovaná Tichem. Stejně tak kaple Katedrály svatého Víta, než se před šestou hodinou rozezní varhany, začne se zpívat a Radovat...

Ranní vstávání je tak korunováno nezapomenutelným Zážitkem.

(A protože jsme přeci jen lidmi, uvítáme následnou přichystanou společnou snídani v kostele Sv. Jana Nepomuckého na Pražském hradě.)

Tak zase za rok; budeme vstávat do Ticha...

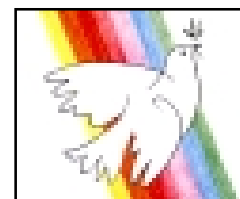
Setkání s komunitou Sant'Egidio

Petra Ležáková

Jeden listopadový středeční večer vyplnilo v salvátorské sakristii milé setkání se zástupci komunity Sant'Egidio.

Členové hnutí nás seznámili s historií sdružení (vzniklo v Itálii v roce 1968) a s jeho aktivitami v České republice.

Komunita rozšiřuje Kristovo poselství o lásce a naději. Hnutí Sant'Egidio navštěvuje opuštěné lidi na Hlavním nádraží v Praze, staré lidi v domovech důchodců a pořádá oběd pro lidi bez domova na Boží hod vánoční na Pražském hradě.

Jak nalézt cestu k postiženým lidem?

Monika Žáková

V neděli 13. 5. se po večerní mši svaté konalo setkání se zástupci komunity Archa Jeana Vaniera. Archu založili Jean Vanier a P. Thomas Philippe v roce 1964 jako útočiště pro mentálně postižené. Přednášku vedl Ivan Foletti, který se narodil v Čechách a od 8 let žije mimo Českou republiku. Již několik let působí jako asistent v komunitě Archa, kde se věnuje lidem s mentálním postižením. V současnosti žije ve Švýcarsku a dělá doktorát v oblasti konzistoriky. Komunita Archa se snaží o to, aby si lidé uvědomili, že každý člověk má hodnotu, a to i ten, který má nějaké postižení. Společnost se lidí s handicapem "bojí". Většina lidí neví jak reagovat, anebo jsou jim postižení lidé lhostejní. Proto Archa pořádá přednášky, kde chce předat osobní zkušenost člověka, který s lidmi s postižením pracuje. Snaží se ukázat, že život s lidmi s postižením je sice náročný, ale smysluplný a stejně tak tito lidé mají mezi námi své místo a smysl.

České společenství Archy se schází na modlitebním setkání každý měsíc od září 2005 a návštěvníci přednášky se také dozvěděli, jak je možné se do činnosti společenství Archy zapojit.

Beseda o Fair Trade

Monika Žáková

Ve středu 14. 3. 2007 se v sakristii kostela Nejsvětějšího Salvátora konala přednáška s názvem „Lehký úvod do problematiky spravedlivého obchodu.“ Jan Zemen ze Společnosti pro Fair Trade a rozvojové vzdělávání nás seznámil s významem i pravidly Fair Trade. Fair Trade je alternativní přístup ke konvenčnímu mezinárodnímu obchodu, který klade důraz i na sociální a ekologický rozměr vzniku zboží. V Evropě se rozvíjí už 50 let, ale v České republice je stále téměř neznámý. Přednáška se soustředila mimo jiné na následující otázky: Jak spolupracují Fair Trade organizace s farmáři z rozvojových zemí? Nedochozí k narušení principů volného trhu? Nejde jen o charitu? Kdo je "etický spotřebitel"? Dozvěděli jsme se hodně zajímavých údajů o mezinárodním obchodu i to, jak rozpoznáme fair trade výrobky a na závěr jsme ochutnali výbornou fair trade čokoládu.

Salvátorský sportovní klub Lazar Betánie aneb

Jak jsme (ne)doby(i)li Hradec

Jiří Šedo

V Hradci Králové se o víkendu 13.-14. dubna konal turnaj ve volejbale "Salaš cup". Zúčastnili se ho zástupci z VKH Brno, VKH Olomouc, VKH Ostrava(2mužstva), společenství z Ústí nad Labem a samozřejmě domácí družstvo z hradecké Salaše. Z našeho VKH Praha jsme sestavili 2 družstva s cílem "zúčastnit se a neztratit se". Nakonec to nebylo vůbec tak hrozné a jedno z našich družstev se probjovalo do finálové skupiny, kde vyhrálo zápas s Brnem a poté v zápase o první místo v dramatickém, nervy drásajícím zápase(:)) s domácími podlehl tím nějtěsnějším rozdílem.

Samozřejmě zde nešlo ani tak o sportovní výkony, ale o výbornou atmosféru celého setkání, které bylo završeno společnou mší svatou, večeří a závěrečným večerem. Ze setkání jsme se vraceli s krásnými zážitky a určitě nelitujeme toho, jaký program jsme si na tento víkend zvolili. V roce 2008 sice turnaj nebude, protože VKH ČR bude pořádat Studentský Velehrad, ale už se třese na rok 2009, abychom všem ukázali, že nejsme žádný pražáci!

Druhé salvátorské soirée

Pavel Kočica

Tento příspěvek nechť je oslavou ódou na všechny, kdo stáli u organizace prvního i druhého salvátorského plesu. Už teď je jisté, že se nám podařilo založit tradici, která přežije když ne nás, tak určitě naše studentská léta. Snad ještě jako větší kmetové a kmetyně si přijdeme na Žofín poskočit na jeho x-tý ročník a zavzpomínat na skromné a heroické začátky.

Vrcholné vzepětí ducha, kterým organizace našeho plesu je, se podruhé uskutečnilo v pátek 16. 2. 2007. Na přípravu jsme si tentokrát nechali více času a byli jsme už i vyzbrojeni cennými poznatky z prvního ročníku plesu. Po velmi negativních zkušenostech s Baráčnickou rychtou jsme tentokrát hledali jiné místo, kde bychom hlavu složili a zvesela si poskočili. Volba padla na Kulturní centrum Novodvorská. Jednání s nimi bylo velmi korektní a hlavně jsme si mohli být jisti, že se budeme moci při živé hudbě bavit, jak dlouho budeme chtít. Tu živou hudbu obstarali staří známí a osvědčení Los Amigos s latinskými rytmy a nově Trombenik. Do tomboly nám štědrí sponzoři darovali krásné dary, první cenu – zájezd do Bruselu – opět věnoval Jiří Jirsa, společnost Ernst&Young nám poskytla finanční dar. Nu, mohlo se začít!

O výuku latinskoamerických tanců se postarala opět Paula Fassatiová, poté jsme se již řádně proškoleni vrhli do víru tance. Plesu se bohužel nemohl zúčastnit Tomáš Halík, ale ze salvátorských kaplanů se dostavil alespoň otec Zdeněk Králík a z pódia nás pozdravil a povzbudil. Když Los Amigos dohráli, ohlásil náš skvělý a vtipem oplývající moderátor Otakáro Schmidt dychtivě očekávaný kulturní program – divadelní vystoupení salvátorských ochotníků pod vedením Tomáše Jajtnera. Předvedli nám kus Šumaři aneb Veliká opera pro lidi malé od obrozeneckého kněze Karla Aloise Vinařického. Župy župy župy – no úžasné to bylo. Rozličnými nástroji se to jen hemžilo, jako na opeře. A co teprv to libreto!

Poté již pódium Trombeniku patřilo a pod pódium se pařilo. Zběsilé rytmy nešlo stíhat více než několik minut, pak člověk musel načerpat tekutiny u pípy.

Mezitím obětaví prodavači lístků do tomboly prodali tyto až do jednoho, mohlo se tedy losovat. Knihy, knihy a zase knihy, dárkové balíčky, lahvinky s něčím dobrým, lístky do divadla, cestovní kufry i zájezd do Belgie našly své šťastné majitele. Pak se mohlo pařit zas. Až do jedné v noci, kdy jsme ples oficiálně ukončili. Všichni se dosyta vydováděli a spokojeností jen zářili.

Tož pječné, pječné...

Sociální aktivity VKH

Veronika Hekelová

Mikuláš

V úterý 5. 12. se konala tradiční Mikulášská návštěva Léčebny dlouhodobě nemocných v Nemocnici Královské Vinohrady. Na dvou odděleních dělali pacientům radost dva Mikuláši, tři andělé a šest čertů. V každém pokoji zaspívali, rozdali drobné dárky a alespoň krátce si povídali s nemocnými. Nutno podotknout, že většina pacientů měla z netradiční návštěvy radost a snad i pomohla oživit jinak celkem nezáživný pobyt.

Tříkrálová sbírka

Jako každý rok jsme se podíleli i na Tříkrálové sbírce. I přes nevalnou účast se podařilo vybrat 8244,- Kč. A tak mohla mít i naše farnost a VKH Praha podíl na smysluplné akci s dobře patrnými výsledky.

Devatero (nových) obrazů z Rus - Povídání o putování po Rusku.

Tomáš Jajtner

Ve středu 17. ledna 2007 se v salvátorské sakristii uskutečnilo povídání o naší cestě do Ruska. Zvláštní název setkání byl inspirován cestopisem, který jsem napsal po návratu a který byl založen na dialogu se slavným dílem Karla Havlíčka Borovského *Obrazy z Rus*, které na pokračování otiskoval v časopise *Květy* od roku 1843 do roku 1845. Srovnání s Havlíčkovými esey bylo podivuhodně podnětné, o to víc, že navzdory více než stošedesáti letům se některé podstatné fenomény ruského života utěšeně, ale i neutěšeně nezměnily.

Během večera jsme promítali obrázky a komentovali jsme je střídavě já a moje žena Karin. Prokládali jsme to úryvky z cestopisu na připomenutí některých zajímavých příběhů.

Z večera jsme měli všichni radost: takjakotak, Rusko není země, kterou by bylo možné minout. Rusko navzdory všem svým paradoxům táhne. Jsme rádi, že jsme mohli s Karin něco z onoho tajemného vyzařování velké Říše Východu tlumočit všem těm, kteří dorazili.

Jako bonus přikládám jeden z obrazů z cestopisu.

Obraz pátý: Ke komu půjdeme ?

Všechno, co se náboženství týče, vystupuje na Rusi velmi vznešeně a nádherně...

KHB: *Obrazy z Rus* (1845)

Před Alexandro-něvskou lávrou v Petrohradě stojí zástup lidí až ven. Přibývají. Staří, starší i mladí. Přivezli ruku Jana Křtitele z hory Athos v Řecku. Zetlelé ostatky, z nichž se šíří podivuhodné světlo a které uzdravují. Modlitba, křížování, ikony. I když je horko, žebráků přibýlo.

Havlíček se podivuje pověřivosti a náboženské nevzdělanosti ruského lidu. „Ku pláči musí pohnouti lidumilovného člověka ona nesmyslnost, dřevěnost, s kterou lid ruský, ouplně nevzdělaný v náboženství, na některých nepatrných formách lpí a přitom hlavní věc, smysl jejich, zanedbává.“ Na jiném místě si pochvaluje velkolepost pravoslavných ceremonií, především těch, které se vážou k oslavě národní:

„Kdo protiví se světlu pravdy Boží a temnotu duše své rozšiřuje v národu! – A pomlčev trochu, hlasem jako bouře: Proklat budiž! (anaféma, tj. anatéma)! Tu se všichni starcové povznesli z křesel svých a mírným, třesoucím se hlasem opakovali třikrát: Proklat budiž! Proklat budiž! Proklat budiž! A opět diákon:

Kdo životy a duše bratří svých svěřeny maje, nepracuje k jejich blaženosti, nýbrž k záhubě! Proklat budiž! A všichni otcové opětovali třikrát: Proklat budiž! V celém shromážděném lidu pak nebylo ani hnutí a já sám stál jsem překvapením jako omámen.

Kdo nepřispívá vlasti své v čas bídy, dopuštěné na ni rukou Páně! - Proklat budiž! A zase třikráte zdlouha a ztemna: Proklat budiž!

Kdo se tak velice zapomněl nad národem svým, že pomáhá cizozemcům hubícím vlast naši a zvětšuje ponížení a hanbu vlastní krvi své, jako učinil Ivan Mazepa! – Budiž proklat! Tu bouřil mocný hlas diákonův jako hrom po klenutí chrámovém a nesl se po hlavách shromážděného, třesoucího se národu. A všichni biskupové starcové smutně povznesli šedivé své hlavy řkouce: Proklat budiž! Proklat budiž! Proklat budiž!

Mráz mi šel po těle, když jsem si potichu opakoval jejich: Proklat budiž!“

Dnešní Rusko jistě už není to, o němž mluví Havlíček, určitě se ale snaží cosi z této dávné, pro nás až „mrazivé“ pravoslavné ceremoničnosti obnovit. Kostely se opravují, nové se stavějí, lidé se vrací do kostelů, modlí se, křížují. Staré monastýry – v komunistických dobách buď zavřené nebo k zoufalství zanedbané – se pyšní zlatými báními, množstvím poutníků a - pravda - i tučnou finanční pomocí. Vladimír Vladimírovič si chodí rok co rok pro požehnání za moskevským metropolitou a ve staronové ruské (sovětské) hymně byla podle všeho stejným autorem zmínka o „*piku kommunisma*“ nahrazena prosbou o Boží pomoc. *So far so good.*

Dnešní Rusko je ale „křesťanské“, lépe „pravoslavně-křesťanské“ v trochu jiném smyslu než nové velké „katolické“ země jako Filipíny či Brazílie. Pravoslavná církev se totiž většinou nezabývá evangelizací, která tak úspěšně pokatoličtila potomky Inků a Aztéků. Pravoslavná církev v Rusku žije v přesvědčení, že „oni dřív nebo později přijdou.“ Rusko je prostě vyseděné pravoslavné a hotovo. I proto je misie jiných církví – především té největší katolické - vnímána s tak nepochopitelnou nevráživostí a odporem. Je to o to paradoxnější, že zástupy před Alexandro-něvskou lávrrou před každého poutníka s naléhavostí staví onu velkou otázku apoštolů z Janova evangelia „Pane, ke komu půjdeme?“ (Jan 6,68)

Rusko pochopitelně už dávno není křesťanské v tom smyslu, v jakém je křesťanské Polsko, nebo třeba i značně zkonsumované Rakousko či Bavorsko. Desetiletí ateistické propagandy, plíživý rozklad tradičních hodnot (především rodiny) a rozbité ruské sebevědomí je vidět na každém kroku. O to víc se nejspíš volá po návratu sovětských dob či po podobně okázalých slavnostech, o nichž s takovým nadšením referoval můj slavný krajan před šedesáti lety. Ona všeobecná neutěšenost před vás otázku po hledání smyslu dřív nebo později postaví. O to víc, že v Rusku se – podle mého skromného odhadu - nevěří v samospasitelnost tržních mechanismů ani v samozřejmý úspěch konzumní civilizace. Neskrývá se tichá bída života jako v našem důmyslně zrobotizovaném západním světě.

Navíc, ruský člověk má pořád – alespoň mi to tak stále znovu připadalo – zvláštní čistotu nebo právě to prohnané šibalství, které nelze překrýt či definitivně počmárat tunami xindlů ze všech koutů země. Ne, nepropadl jsem panslavizmu. Jen se mi zdá, že to všeruské „nespočinutí“, ta posmutnělá disharmonie ruského života, staví lidem před oči otázku, kterou si musí nakonec dřív nebo později položit každý. Co s tím vším ? Nechat to tak ?

Člověk někam prostě jít musí. To není primárně otázka ani propagandy ani misie ani kultury. To je otázka každodenního života, který se musí nějak naplňovat smyslem a z tohoto smyslu žít. V Rusku se navíc existenciální problémy řešily vždycky buď bohohledačstvím (či jeho náhražkou) nebo sebevraždou. Intelektuálně kýčovitě bych mohl věc dokumentovat příběhem chudáka Ivana Karamazova, který by raději Bohu vrátil vstupenku do tohoto života. Nejde mi ale o moralitu, ta je ostatně nasnadě. Jde mi o obraz, který utkví a zůstává.

...

Ke komu půjdeme ? Před jinou lávrrou, Trojicko-Sergijevskou, v Sergijev Posadu na mě padl zvláštní pocit. Sovětské Rusko. *Sojuz něrušimyj* z televize. Megapomník obětem velké vlastenecké války, z něhož vystupuje prastará věž slavného ruského monastýru. Na lávku, kde obědváme, přichází zmatený opilec ve špinavém obleku a naznačuje, že by něco chtěl. Dali jsme kus chleba a sýr. Poděkuje, pokřičuje se a hluboce se ukláněje přeje Boží požehnání až do konce života. Za námi leží jeho kolega, v nesrovnatelně lepší náladě, ale také v nesrovnatelně pokročilejším stupni ruského *bezrozumí*. Spí.

V monastýru jsou stovky lidí, tlačí se k hrobu sv. Sergije, v hektolitrech nabírají z posvátného léčivého pramene, zastavují mnichy, kupují ikony, zapalují svíčky a modlí se. Je tu čilý ruch, opravuje se. Klášter i přes střídavé záchvaty sovětského památkářského nadšení jako vše značně zpustnul. Ostatně, místo ztratilo i svoje starobylé vznešené jméno. Bolševici z něj udělali sterilní *Zagorsk*, vozili tam lidi a ukazovali jim, co bylo, ale co už není.

Těžko srovnávat mezi světem dnes a světem předbolševickým. Ostatně, pamětníci velkého carského pravoslavného Ruska už téměř žádní nežijí. Každopádně kontrast ateistického *Sojuzu* a této téměř neporušené a pověstně nepochopitelné ruské zbožnosti bije do očí. Tváří v tvář novým fenoménům „nového Ruska“ je přeci jenom tento ruch naplněn jakýmsi zvláštním očekáváním. Mladé babičky učí malé vnuky a vnučky správně se křížovat, líbat obrazy a dělat vše, co samy nejspíš v dětství nedělaly. Nebo jen u bábušky v *děrevni* - někdo je to přeci taky musel naučit.

Dneska už bábuška není. Ale někam se přeci jezdit musí.

...

Na jiném kdysi strašidelném, dnes posvátném místě velké Rusi, v uralském Jekatěrinburgu, se tlačí podobné davy lidí. Přišly se poklonit památce posledního ruského cara Nikolaje II., který byl – jak nás učili ve škole a jak to asi taky trochu bylo – oním nenáviděným symbolem hrozného ruského samoděržaví. Dnes je to poutní místo a místo pokání. Nad místností, kde byla rodina smutného a dávno už bezmocného cara neuměle popravena (o tom později), stojí velkolepý chrám *na kroví*. Celá rodina byla pravoslavnou církví povýšena ke cti oltáře a ikonostasu, a tak obrazy nenáviděného cara se dnes líbají a za uzdravení se jim i přinášejí dárky.

Místo poznamenané takovým příběhem vás určitě nenaplní tichou meditací jako jiné chrámy. Mezi děsem nad bestialitou celého činu a údivem ze zástupů nových ruských monarchistů se opatrně procházíte mezi vitrínami, které zahajuje reprodukce obrazu přísahy ruských bojarů prvnímu z Romanovců, caru Michailu Fjodorovičovi, roku 1613.

„Tady vidíme přísahu ruského národa caru Michailovi v roce 1613,“ ukazuje na obraz průvodkyně, „oni mu slíbili bezmeznou věrnost a zastřelením cara Nikolaje byla tato věrnost porušena, toto je tedy místo pokání a smíření.“ Téměř nevěřím svým ušima, a ke všemu to musím ještě poněkud nemotorně překládat z ruštiny do angličtiny jedné Fince. Mezi dalšími exponáty jsou nejrůznější zajímavé i méně zajímavé kuriozity z života slabého cara, který podle všeho vládnout ani nechtěl.

Vystupujeme nahoru do chrámu a jiná zřízenkyně se snaží přimět Karin, aby políbila ostatky jakéhosi pravoslavného světce. Ta ji opatrně naznačila, že je jiné víry a že se tedy jen ukloní.

„Neboj se, to nic není, já ti to ukážu,“ říká a sama jde podle Komenského zásady názornosti příkladem. Pak nám maluje cestu k místu, kde byla těla „carských mučedníků“ rozčtvrcena, zapálena a poté polita kyselinou sírovou, aby z nich pro jistotu nic nezbylo.

„Dvě zastávky električkou,“ doznívá mi v uších a jiná zřízenkyně leští zlaté stojany na svíčky od rozteklého vosku.

...

Když jsme později přijeli do Irkutska, setkávali jsme se s podivuhodnými obrazy duchovně-náboženské situace dnešního Ruska. Sestra Roberta, která bydlí ještě s jednou sestrou boromejkou v malém klášteře v *děrevni* za městem, nám vyprávěla nejen o každodenním

žebrání malých dětí o chleba, o děvčátkách, které za nimi docházejí a hledají domov, ale také o nevraživosti pravoslavných, kteří je mají ze satanisty.

Jednou jsme se vraceli domů a v zatáčce do vesnice ležel nehnutě člověk. Trochu mě to vyděsilo.

„Éto Žeňa, on spit,“ usmála se sestra.

Tak. Až se vyspí, půjde za nimi pro čaj a ruský „*butěrbrót*“. Každý přeci musí někam jít.

O pár dní později na ostrově Olchon na Bajkale jsme seděli s bábuškou-hospodyní venku před vraty a povídali o životě u jezera. Za chvíli se objevil přio opilý soused a volal:

„Chazjajka, chazjajka! Tólka kusók chléba ! Vot takój, vot takój!“ ukazuje.

„Nět. U meňjá jest gósti. Smatří,“ a důrazně mu dávala najevo, že by mohl pokazit dobrý dojem hostů z návštěvy ostrova a že ať radši táhne k čertu. Pak nám ještě stačil říct, že kousek dál prodávají výbornou rybu za dobrý peníz.

„Chatítě rybu? Tam, tam jest, vot takája,“ ukazuje. „Atlíčnaja,“ a dramaticky gestikuluje. Popojde a ještě dodává: „Tólka dvácať rublěj.“

„Charašó,“ řekl jsem. „Spasíba balšóje.“

Nevím, ke komu šel a kdo mu kousek chleba dal. Věřím, že někdo ano.

...

Podle katolického katechizmu je „sytit hladovějící“ první skutek tělesného milosrdenství. Je to druhá strana vědomí, že je ke komu jít. V řádu duchovním je prvním skutkem milosrdenství „radit pochybujícím.“ Tj. vědět, kam jít *dál*.

Rusko je čisté v tom, že chápe, že takovou radu potřebujeme úplně všichni.

POST SCRIPTUM

Verše

Tomáš Jajtner

...

*Ticho je Střed Zve do Hlubin
Ticho je Místo: řeč našich Vin –*

*Ticho je Otázka: věčné Zda -
kdo Tě, kdo Tě Odevzdá ?*

*Ticho je Píseň slovo Cesty
Počítá –
Bude Zvěstí ?*

...

*umývat kapličku-
je ticho Jara
babička stará
se Stará –*

*umývat kapličku-
odzbrojené ticho Rukou
Laská
Jeho i její Mukou –*

*totiž
Láska –*

...

*holubi na dvoře
černí a bílí
špinavou oblevou
ze sna se probudili –*

*černobílé Ticho
holubi ve větvích
mlčí s čekají –
Slzí Sníh –*

...

*Pane, Dotkni se mých Ran -
Dotkni se mého odcizení
bojím se
bojím se toho, co Není –*

*Pane, Dotkni se mých Ran -
Komu Uvěřím ?
chvěju se a Tma
stojí u Dveří –*

*Pane, Dotkni se mých Ran –
Dej, ať Svítí
to je jediné co mám
i já i Ty -*

Společné foto účastníků setkání VKH Praha v Dobrušce 27.-30. září 2007:

Horní řada zleva: Zdeněk Gazur, Pavla, Magda Staňková, Jitka Bendová, Jirka Šedo, Ondra Štěch, Jana Langerová, Martina Sochorová, Petr Dohnálek, David Toušek, Veronika Hekelová, Pavel Kočica, Dolní řada: Petra Ležáková, Lenka Maierová